

hvilket under visse Forhold særdeles vil lette Forbindelsen med Nøen, i alt Fald dens vestlige Del, samt med Stubbejøbing og Omegn, og under disse Forhold maa denne Egn finde sig i, at der er andre Ønster, den ikke faar opfyldt. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har set noget Andragende indkomme til Udvalget, og at der, saavidt mig bekendt, heller ikke er indkommet noget til den høitærede Minister fra Stubbejøbing og Omegn, altsaa fra den Egn, der nærmest skal have Gavn deraf. Jeg tror endog, at denne Kreds maa finde sig i foreløbig at miste en af de to Diligencebefordringer, der for Liden er paa denne Route, thi naar de faae Tilflugt til en Dampbaad, der skal gaa om Aftenen fra Måsnedsfund til Stubbejøbing, anser jeg det ikke for fornødent, at der ogsaa gaar Diligence til Stubbejøbing i Forbindelse med det samme Tog. Jeg har forudsat som en Sælfølge, at, naar det omtalte Tilflugt gives, maa denne Diligencebefordring kunne spares, og at det i alt Fald vilde kunne ske ved tredje Behandling; indtil videre faar man at se, hvorledes Forholdene udvikle sig i denne Egn af Landet, og om der mulig skalde vise sig andre Forbedringer, som man kunde blive enig om. Det er altsaa begrundet i de samme Hensyn, at Folk virkelig maa finde sig i, at de ikke faae Alt, hvad de ønske, men kun faae nogle af de mest begrundede Ulemper afhjulpne, og at man saa ser ud over Landets andre Egne, for at undersøge Manglene der, og se, hvad der kan gøres for at afhjælpe dem, thi ellers kom Befolkningen paa eet Sted til at lide for andre Egnes Skyld. Hvor særdeles gjerne jeg altsaa end faae dette Forslag vedtaget, ikke for det ærede Medlems, men for Sagens Skyld, vil jeg erklære, at der hverken i reel Henseende eller, som Sagen for Dieblittet foreligger, og heller ikke efter den ved Sagens Behandling stedfundne Fremgangsmaade, kan være nogen Grund til at sælge sin personlige Sympathi i denne Sag. — Vi forhandlede ifjor med den høitærede Minister — derom var hele Udvalget enig — om Undersøgelsen af Måsnedsfund — Drehovedrouten, og hvad der skalde gøres for at forbedre den. Der er i den Anledning foreslaaet et nyt Jernskib, som har faaet Udvalgets Billigelse, og det lader jo til, at heller ikke Thinget har Noget derimod. Det stemmer ogsaa ganske med de Overveielser, der have fundet Sted. Jeg har af enkelte Sagtyndige hørt, hvad jeg ikke tidligere har troet, at muligvis vilde en Dampfærge, der var bygget saaledes, at den ved Fremgangen kunde knuse Isen, idet den tyngede den ned, være nok saa hensigtsmæssig under Isforhold, som et Jernskib, der skal ffjære Isen i Stykker. Jeg er endnu ikke vis paa, om denne Mening er rigtig; men det er sikkert nok, at, hvad enten det bliver en Dampfærge eller et Jernskib, garanterer det paa ingen Maade en regelmæssig Transport mellem

Drehoved og Måsnedsfund Station. I disse snevære Jarvande kan der ligge endog saa store Pakker Drivis — jeg har for ganske nylig selv været opmærksom derpaa — medens der ikke er Spor af Is i Storebelt; desfor man vil opnaa en nogenlunde regelmæssig Forbindelse i strenge Svintre, maa man bygge en Bro over Måsnedsfund, en Jernbane over Måsned, samt en Havn ude ved Måsnedhoved og forbedre Havneindløbet ved Drehoved. Jeg skal bemærke, at det vist var mindre heldigt, at man lagde Havnen ved Drehoved, den skalde være bleven ved Gaabense, det have i alt Fald sagtyndige Mænd anset for sikkest for Postbefordringen; men da var naturligvis Jernbanebestyrelsen fløgere end de Søtyndige. Den ærede Minister lovede ifjor, at den nævnte Route vilde blive undersøgt. Der var ganske vist nogen Forskjel i vor Opfattelse af, hvad det vilde koste, idet jeg havde faaet et nøiagtigt Overslag opgivet fra een Side, medens Ministeren mente at kunne holde sig til høiere Beløb, som vare ham opgivne fra en anden Side. Jeg nærer ikke Tvivl om, at Ministeren har ladet dette Forhold undersøge, og at denne Sag forsaavidt kunde være tjenlig til Gjennemførelse, hvis Forholdene for Dieblittet tillode det, thi der var fuldstommen Forstaaelse mellem os derom. Men jeg nævner det kun her for at henstille til Ministeren, hvorvidt han vil omtale dette Forhold eller ikke. I dette Dieblit er der naturligvis ikke Tale om at gennemføre noget Saadant, inden Regjeringen faar at vide, hvorledes det store Projekt om Statens Forhold til det sjællandske Jernbaneselskab ender; men jeg føler mig overbevist om, at denne Foranstaltning, hvorved vi forbinde de to Landdele Lolland-Falster og Sjælland med hinanden, ikke for det ærede Medlems (Clausen), men for Sagens Skyld, vil kunne gennemføres for en saadan Sum, at det efter alle de førte Forhandlinger her ikke vil møde nogen Modstand, heller ikke fra de taknemlige Tyder, som i forrige Samling have faaet en saa rigelig Bevilling for de følgende 3 Aar til Udvikling af deres Baner. — Maatte jeg sige et eneste Ord ogsaa om Nymindesgab. Jeg skal ikke opholde det høitærede Thing i den Retning, men kun sige, at jeg paastjønner, at den meget ærede Minister efter Forhandlingerne ved 3die Behandling ifjor har ladet disse Forhold omhyggelig undersøge. Jeg føier imidlertid til denne Paastjønning en Betslæggelse over, at der er gaaet saa lang Tid hen, siden Undersøgelsen fandt Sted, uden at der er gjort det Mindste ved Sagen. Naar der paastjydes en vis Embedsmands Sygdomsforhold, skal jeg svare som min Formening, at der i Vandbygningsvæsenets Tjeneste maa være Mand, der kunne træde istedetfor Vandbygningsinspektøren, og at man utvivlsomt i Rammerraad Reimers har en Mand, der ved mangeaarigt Ophold paa Bestyrelsen maa have en ligesaa begrundet Mening om disse Forhold som